

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1948	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 15 Μαΐου 2016 πρῶτῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

“Ὅλα φωνάζουν «Χριστὸς ἀνέστη»!

Ὡς ἱεροκῆρυξ, ἀγαπητοί μου, εὐρίσκομαι ἐδῶ καὶ σᾶς ἀπευθύνω τὸν χαιρετισμὸ τῆς Ἀναστάσεως, τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**».

Οἱ δύο αὐτὲς λέξεις εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς Ὁρθοδοξίας, δυναμίτης κατὰ τοῦ σατανᾶ. Ἔχουν τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ διάβολος προσπαθεῖ νὰ τὶς σβήσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ. Ὅσο περνοῦν οἱ αἰῶνες τόσο ριζώνουν βαθύτερα.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» τὸ ἔλεγαν σαράντα μέρες, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· παντοῦ, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλο χαιρετισμό. Σήμερα δυστυχῶς **φραγκέψαμε**· τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» δὲν λέγεται, δὲν ἀκούγεται. Καινούργιοι ἄνεμοι ἐπνευσαν, νέα ἦθη καὶ ἔθιμα ζητοῦν νὰ νοθεύσουν τὸ ὀρθόδοξο πνεῦμα, νέοι ἐχθροὶ ζητοῦν νὰ βάλουν δυναμίτες στὰ θεμέλιά μας, νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα ὅ,τι σεβάστηκαν αἰῶνες. Κρύωσε, πάγωσε ἡ καρδιά μας, ποὺ ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασε ν' ἀγαπᾷ πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Χριστό.

Ἐπάρχουν δυστυχῶς τώρα πολλοὶ ποὺ ἔπαψαν νὰ πιστεύουν. Ἐπάρχουν ἐδῶ **ἄθεοι**, σὲ μιὰ χώρα ποὺ ἄπιστος δὲν ὑπῆρχε οὔτε γιὰ σπόρο. Καὶ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους τρόπους προωθοῦν τὴν ἀθεΐα καὶ ἀπιστία.

Αὐτοί, ὅταν δοῦν κάποιον ν' ἀγαπᾷ τὸ Χριστό, πέφτουν πάνω του μὲ ὅλα τὰ ὄπλα τους, γιὰ νὰ μὴ μείνη πιὰ ψυχὴ ποὺ νὰ πιστεύῃ. –Ἐσύ –τοῦ λένε καὶ τὸν φουσκώνουν σὰν μπαλόνι–, ἐσύ ποὺ ζῆς στὸν αἰῶνα αὐτόν, ποὺ πῆγες στὰ σχολεῖα καὶ μορφώθηκες καὶ πῆρες διπλώματα πανεπιστημίου, ἐσύ ποὺ διαβάζεις περιοδικὰ καὶ βιβλία ἐπιστημονικὰ, ἐσύ λοιπὸν πιστεύεις αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Ἐκκλησία κ' οἱ παπᾶδες; μὰ εἶνε δυνατόν ἕνας πεθαμένος ν' ἀναστηθῇ; ὑπάρχει ἀνάστασι νεκρῶν;... **πάλιωσε ἡ θρησκεία καὶ ἡ Ἐκκλησία**, λένε.

Μιλᾶνε ἔτσι, λὲς καὶ πρόκειται γιὰ κανένα ροῦχο, ποὺ παλιώνει καὶ τὸ πετᾷς. Ἄλλ' ὄχι, ἀδελφοί μου. Ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε ἕνα ροῦχο φτιαγμένο ἀπὸ κλωστὲς ἀνθρώπινες. Ἡ Ἐκ-

κλησία μας ναί, εἶνε ροῦχο, ἀλλὰ ροῦχο φτιαγμένο μὲ βελόνες ἀγγελικὲς, ἔνδυμα ὑφασμένο στὸν ἀργαλειὸ τῆς αἰωνιότητος, περιβόλαιον ποὺ δὲν θὰ παλιώσῃ ποτέ. Ἀνοίξτε καὶ διαβάστε τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, καὶ θὰ δῆτε ἐκεῖ νὰ λέῃ· «**αὐτοὶ ἀπολοῦνται**», ὅλα δηλαδὴ θὰ παλιώσουν καὶ θὰ σβήσουν· «**καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται**»· **σὺ ὅμως, Κύριε, ζῆς καὶ ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας** (Ἐβρ. 1,11-12=Ψαλμ. 101,27-28).

Ἄχι, δὲν παλιώνει ἡ πίστι μας. Εἶνε σὰν νὰ λὲς, ὅτι πάλιωσε ὁ Δούναβις ἢ ὁ Βόλγας ἢ ὁ Ἀχελῷος. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔφτιαξε ὁ Θεὸς τὴ Γῆ, τὰ ποτάμια τρέχουν καὶ ποτίζουν. Τὸ **ποτάμι** εἶνε πάντοτε χρήσιμο καὶ ἀναγκαῖο· ἔτσι καὶ ἡ θρησκεία, σὰν ποτάμι ποὺ βγήκε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Θεότητος, θὰ ἀρδεύῃ αἰωνίως τὶς ψυχές. Ἐσύ ποὺ λὲς ὅτι ἡ θρησκεία πάλιωσε, εἶνε σὰν νὰ λὲς ὅτι πάλιωσε **ὁ ἥλιος**. Μὰ ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ λάμπῃ ὅπως στὰ χρόνια τοῦ Ὀμήρου· δὲν πάλιωσε. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, βέβαια, καὶ τὰ ποτάμια καὶ ὁ ἥλιος καὶ **τὰ ἄστρα** κάποτε θὰ παλιώσουν· τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς (βλ. Ματθ. 24,35). Μόνον ἐκεῖνος ζῆ καὶ βασιλεύει καὶ δὲν παλιώνει ποτέ. Γι' αὐτὸ **κλείστε τ' αὐτιά σας στὶς φωνὲς τῆς ἀπιστίας**.

–Καλὰ εἶν' αὐτὰ, θὰ πῆτε, ἀλλὰ ἐδῶ δίνουμε μάχη· ἔχουμε ἐχθρούς, ποὺ θέλουν ἐπιχειρήματα, ζητοῦν **θαύματα** γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι ὑπάρχει ἀνάστασις Χριστοῦ καὶ νεκρῶν.

* * *

Ἐλᾶτε λοιπὸν, ἀδελφοί μου, νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Ἄς βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργοῦν στὴν ἀτμόσφαιρα τὰ φυσικὰ καυσαέρια καὶ πρὸ παντὸς τὰ πνευματικὰ **καυσαέρια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀθεΐας**. Γιατὶ ὠρισμένοι κόπτονται νὰ καθαριστῇ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς βιομηχανικοὺς ρύπους, ἀδιαφοροῦν ὅμως γιὰ τὴν ἠθικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ νέφος τῆς ἀπιστίας, ποὺ ἀπειλεῖ ὅλους μὲ ἀσφυξία καὶ ψυχικὸ θάνατο. Ἄς δοῦμε λοιπὸν στὴ φύσι τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως.

● –Τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως **στή φύσι**; τί λές;... Εἴμαστε τυφλοὶ καὶ κουφοί· ἔχουμε μάτια καὶ αὐτιά, μὰ οὔτε βλέπουμε οὔτε ἀκοῦμε.

Εἶδατε ποτὲ γεωργό, τί κάνει; Κάνει ὅ,τι καὶ ὁ νεκροθάφτης· σκάβει λάκκο καὶ θάβει μέσα στὴ γῆ τὸ σπόρο, ἕνα πρᾶγμα μικρούτσικο, πολλές φορές σὰν τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας. Ὁ γυμνὸς αὐτὸς **σπόρος** σαπίζει μέσα στὴ γῆ, ὅπως τὸ σῶμα τοῦ πεθαμένου· κι ἀφοῦ σαπίση, μετὰ –ὦ τοῦ θαύματος– βλαστάνει! ἀπὸ ἄλλο τὸ σάπιο πρᾶγμα βγαίνει ἕνας ὠραῖος στάχυς καὶ βλέπεις στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας μιὰ πράσινη θάλασσα νὰ κυματίζει στὶς πνοὲς τοῦ ἀνέμου. Ἔτσι καὶ οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν μιὰ μέρα. Ἀνοίξτε στὸ σπῆτι τὸ 15ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς κ' ἐκεῖ θὰ δῆτε νὰ τὸ λέη αὐτό. Νά γιατί οἱ ὀρθόδοξοι στὰ μνημόσυνα βράζουμε σιτάρι καὶ κάνουμε κόλλυβα· ἔχει σημασία, εἶνε σύμβολο τῆς ἀναστάσεως.

Τὸ ἴδιο καὶ τὸ **ἀβγό** τοῦ πουλιοῦ. Πήγατε ποτὲ μέσα σὲ δάση πάνω σὲ ψηλὰ βουνά; Μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς στὸ στρατὸ ν' ἀνεβῶ στὴν Πίνδο. Ἐκεῖ μιὰ μέρα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο ποῦ ἤμουν, ἕνας στρατιώτης, ἀγράμματος βοσκὸς ποῦ καταγόταν ἀπὸ τὴν ἡρωικὴ Μάνη, ἔρχεται καὶ μοῦ λέει· –Πάτερ, βλέπω καὶ θαυμάζω ἕνα θαῦμα. –Τί θαῦμα, παιδάκι μου; –Ἀκοῦς ἐδῶ ποῦ κελαηδοῦν τ' ἀηδόνια; –Ναί. –Κοίταξε λοιπὸν ἀπὸ ποῦ βγήκε τ' ἀηδόνι! Καὶ λέγοντας αὐτὸ μοῦ δείχνει ἕνα μικρὸ ἀβγουλάκι ποῦ εἶχε φέρει ἀπὸ μιὰ φωλιά. Τὸ ἀβγό τοῦ ἀηδονιοῦ δὲν εἶνε σὰν τῆς στρουθοκαμήλου ἢ τῆς χήνας ἢ τῆς ὄρνιθας· εἶνε πολὺ μικρὸ. Ποιὸς περίμενε μέσ' ἀπ' αὐτὸ νὰ βγαίνει ἕνα πουλάκι ποῦ κελαϊδαίει; Καὶ τί κελαϊδῆμα!

Ναί, Χριστιανέ μου· κάθε φορὰ ποῦ βλέπεις στὴ γλάστρα νὰ βγαίνει ἕνα τριαντάφυλλο ἢ τὴ γῆ νὰ γεμίζει στάχυα, κάθε φορὰ ποῦ ἀκοῦς νὰ κελαϊδοῦν πουλιά, εἶνε καὶ **ἕνα νέο «Χριστὸς ἀνέστη»**. Τὸ φωνάζουν ὅλα.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν, ποῦ κάνει κάθε χρόνο τὴ φύσι ν' ἀνασταίνεται, ὁ ἴδιος νίκησε τὸ θάνατο καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα. Δὲν εἶνε τυχαῖο τὸ ὅτι **ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως συμπύπτει μὲ τὸ «ἔαρ», μὲ τὴν ἀνοιξι**. Ἀνοίγεις τὸ Εὐαγγέλιο, ἀκοῦς «**Χριστὸς ἀνέστη**»· ἀνοίγεις καὶ τὸ βιβλίο τῆς φύσεως μὲ τὶς ἀμέτρητες σελίδες του, κι ἀκοῦς πάλι «**Χριστὸς ἀνέστη**».

● Θέλεις καὶ κάτι ἄλλο; Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν **ἱστορία** τοῦ ἔθνους μας. Ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη ἱστορία, δὲν τὰ ὑποτιμῶ, ἀλλὰ στὴ δική μας ἱστορία ἀκούγεται καθαρὰ τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**».

Ἐπὶ ἔτι μιὰ χρονολογία ὀδυνηρὴ γιὰ μᾶς· εἶνε τὸ **1453 μ.Χ.**, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἀνέβηκαν

στὸν τρούλλο τῆς Ἁγία-Σοφίας, γκρέμισαν τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ ἔστησαν τὴν ἡμισέληνο. Ἀπὸ τότε, ἐπὶ τετρακόσα καὶ πλέον χρόνια, τὸν Χριστιανὸ Ἑλληνα τὸν ἔλεγαν ῥαγια, ἢ Ἑλλάδα ἦταν σβησμένη ἀπὸ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες, θαμμένη στὸ χῶμα. Καὶ ἐρωτῶ· ποιὸς ἀνέστησε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν τάφο της; **Ὁ Χριστὸς**. Ἄς λένε οἱ ἄπιστοι· ἕνα εἶνε γεγονός, ὅτι τὸ ἔθνος μας ἀναστήθηκε μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως εἶπε «**Λάζαρε, δεῦρο ἔξω**» (Ἰω. 11,43), ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μὲ τὴ φωνή του ἦρθε σ' αὐτὸ τὸν τόπο καὶ εἶπε «**Ἑλλάς, δεῦρο ἔξω**», κ' ἢ Ἑλλάς ἀναστήθηκε· μὲ τὶς παντιέρες, μὲ τὰ ῥάσα, μὲ τὰ Εὐαγγέλια, μὲ τὰ ἔξαπτέρυγα, μὲ τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Καὶ στὸν χαιρετισμὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» ἀπαντοῦσαν «**Καὶ ἢ Ἑλλάς ἀνέστη**».

* * *

«**Χριστὸς ἀνέστη**» λοιπὸν, ἀδελφοί μου. Τὸ φωνάζουν **οἱ ἄγγελοι** ποῦ πέταξαν ἀπὸ τὰ οὐράνια. Ἀπὸ τὴ γῆ τὸ φωνάζουν ἄνθρωποι καὶ πρῶτες –πρὸς τιμὴν τους– **οἱ μυροφόρες γυναῖκες** τῶν ὁποίων τὴν ἱερὰ μνήμη ἐορτάζουμε, ποῦ ἔφεραν τὴν εἶδησι στοὺς φοβισμένους ἄντρες. Τὸ κηρύττουν **οἱ ἀπόστολοι** καὶ μάλιστα **ὁ Θωμᾶς**, ποῦ ἦταν ἄπιστος ἀλλὰ κατόπιν πίστεψε καὶ εἶπε «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (Ἰω. 20,28). Τὸ κήρυξε ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**, ποῦ ἀπὸ βλάσφημος ἔγινε διαπρύσιος κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου. Τὸ φωνάζουν καὶ ὅλοι **οἱ ἅγιοι** τῆς παλαιᾶς διαθήκης (π.χ. ὁ προφήτης Ἠσαΐας ποῦ λέει ὅτι «**ἀναστήσονται οἱ νεκροί**», θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί [βλ. Ἦσ. 26,19] κ.λπ.) καὶ τῆς καινῆς διαθήκης (π.χ. ὁ ἅγιος Χριστοφόρος, ὁ ὄσιος Νεῖλος κ.λπ.)

Ὅπου νὰ πᾶς **ἐδῶ στὸν τόπο μας**, θ' ἀκούσης τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**»· στὴ Μάνη, στὴν Τριπολιτσά, στὸ ἡρωικὸ Μεσολόγγι, στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τὸ Ῥήγα Φεραῖο, γύρω ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο, στὴ Μακεδονία μας, στοὺς τάφους τῆς Καστοριάς, τῆς Φλωρίνης, τῶν Γρεβενῶν, τῶν βουνῶν, τῶν ἀθανάτων βουνῶν μας. Τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**» ἀκούγεται ἀπὸ κάθε πέτρα, κάθε κλαρί, κάθε ἄβυσσο!...

Δὲν εἶνε ποιήσις αὐτά, εἶνε πίστις. Ἄν δὲν τὰ πίστευα, θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρω ἕνα κασσέλι νὰ κάνω τὸ λοῦστρο. Τὰ πιστεύω, ἀδελφοί μου· πιστεύω, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός. Πιστεύσατέ το, γράψατέ το! Ὅλα θὰ γίνουν στὸν κόσμον αὐτό· καὶ ἡ γῆ θὰ σεισθῆ καὶ οἱ πολιτεῖες θὰ σειστοῦν· **ἕνας μόνον θὰ ὑπάρχη, θὰ ζῆ καὶ θὰ βασιλεύη, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ναζωραῖος**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**